

Perisiz Köşk

Yaprak Öz

Bej rengi gabardin kumaştan, kolları ve beli tünel bantlı, göğüs cepkenli, kısa trençkot

Bendeniz Yıldız Alatan. Usta bir terzi, dördörtlük bir ev kadınıyım. Zonguldak'ta yaşıyorum ve Ereğli Kömür İşletmeleri Kozlu Ocağı başmühendislerinden Ziya Alatan'ın eşiyim. Aynı zamanda fahri detektifim ve maceralarımı yazıyorum. Bugüne dek iki maceramı dile getirdim. Şimdi, 1985'in son, 1986'nın ilk aylarında başımdan geçen üçüncü macerayı anlatma zamanı.

Önce, her şey başlamadan bir evvelki güne, eylül ayındaki o güneşli pazara geri dönmeliyim. Sabah Ziya'yla yaptığımız enfes kahvaltının ardından kocam kameriyeye çekilip gazetesini okurken, ben de heyecanla kendime diktiğim trençkotu üzerime geçirip aynada nasıl görüldüğümü uzun uzun incelemiştim, çok iyi hatırlıyorum. Tam bir sonbahar harikasıydı. Ne zamandır kullandığım, Audrey Hepburn'ün *Charade* filminde giydiği trençkota özenerek diktiğim diğeri artık eskimişti. Üstelik seksenli yıllardaydık ve biraz daha spor kıyafetler giyerek modern zamanlara uyum göstermeye çalışıyordum. Bu yüzden, yeni trençkotumun boyunu basen hizasında bırakmış, kollarına ve beline iri tünel bantlar geçirerek, her şeyin kocamanlaşmaya başladığı seksenler modasına pek münasip kaçan bir hava vermiştim.

Artık elli altı yaşında olmama rağmen içim hâlâ kıpır kıpırdı. Bunda, kendimi gayet iyi ve zinde hissetmemin çok büyük payı vardı elbette. Zindeliğimi ise, son çözdüğüm cinayetten önceki çetin zamanları atlatmış olmama borçluydum. Kızım Berrin boşanmanın kötü etkilerinden tamamıyla kurtulmuş, işi ve kızıyla meşgul, İstanbul'da

huzurlu bir yaşam sürüyordu. Torunum Berrak'sa pek tatlı bir ergen olmuştu. Ayrıca, o da babasıyla yaşadığı sorunları atlatmıştı. Birkaç günde bir telefonlaşıyor, düzenli olarak mektuplaşıyorduk. Arada bir dedesi ile bana, güzel vakit geçirmemiz için kendi doldurduğu karışık kasetleri gönderiyordu. Biz de bunları dinlerken ziyadesiyle gençleşiyor, şenleniyorduk.

Hâlâ Kılıç Mahallesi'ndeki lojman evimizde oturuyorduk, en tepede, ormanın kıyısında. Kapı komşularımız, sonradan bitişiğimize taşınan Zafer ve İngiliz eşi, en yakın arkadaşlarımdan Beti'ydi. 1979 yılında, ben mahallemizdeki korkunç hadiseleri çözmeye çabalarken doğum yapan Beti'nin, kızı Ebru Lily artık altı yaşındaydı. Bir diğer yakın arkadaşım Nazan'ın, bölge müdürü eşi Selçuk'la evlat edindikleri Yıldız Dilek de altı yaşına gelmişti. Nazanlar biraz aşağıdaki müdür evinde oturuyorlardı. Birbirimize gidip geliyor, kekli, börekli günler yapıp Kılıç'taki diğer hanımlarla keyfimize keyif katıyor, güzel günlerde tenise ya da ormanda pikniğe, yaz vakti Zonguldak'ın birbirinden güzel plajlarına, çoğu akşam da Kılıç Kulübü'ne konken oynamaya gidiyorduk.

Arkadaşlarımla mesuttum. Onların biricik Yıldız Abla'sıydım. Birlikte çok şey atlatmıştık. Ayrıca, artık Zonguldak'ta pek gözde bir simaydım. Çarşıya, pazara gittiğimde hemen tanınıyordum. Karasu'daki cinayeti de aydınlığa kavuşturmamın ardından ulusal gazetelere çıkarak iyice ünlenmiştim. Kimi insanlar abartıp bana film yıldızı gibi davranmaya başlamışlardı. Bazen bu durumdan utansam da, ekseriyetle vaziyetin tadını çıkarıyordum. Öylesine seviyip sayılmaya başlamıştım ki, Zonguldak'a bir yıl önce atanan yeni başkomiser bile beni Ziya'yla birlikte evine, yemeğe davet etmişti. Bu büyük bir onurdu elbette.

Ayrıca, nam salmış bir detektif-terziye yönelik talepler de müthiş artmıştı. Zonguldak'ın dört bir yanından pek

çok kişi, aynı zamanda iyi dikiş diktiğimi de öğrenince deliler gibi sipariş vermeye başlamışlardı. Ziya'nın emekliliğine az bir zaman kala, köşeye bolca para atmak, gelecekte bizim için iyi netice verecekti. Çalışıp üretmenin tadını çıkarıyor, biriktirdiğim paraları ileride eşim, kızım ve torunumla hep hayalini kurduğumuz, Ege yahut Akdeniz tatilinde harcamak üzere bankada tutuyordum.

1985 yılıysa önceki senelere göre sakin gitmekteydi. Yine de acayip şeyler olmamış değildi elbette. Mesela TRT, ocak ayında “anı, devrim, özgürlük” gibi bazı kelimelerin kullanımına yasak getirmişti. Mart ayındaysa Yaşar Kemal'in aynı adlı romanından sinemaya uyarlanan *İnce Memed* filminin Türkiye'de gösterilmesi yasaklanmıştı. Mütemadiyen tuhaf açıklamalar yapan cumhurbaşkanımız Kenan Evren ve tonton başbakanımız Turgut Özal'la hayatlarımız bir biçimde sürüp gidiyordu işte.

O sonbahar günü ise Zonguldak'ta güneşli, tatlı bir hava vardı. Hissedilmeye başlanan serin günler eşliğinde son güneş ışıklarının tadını çıkardığımız bir pazardı. Birkaç yıldır Beti önderliğinde her sonbahar yapmayı alışkanlık hâline getirdiğimiz “kuru yaprak toplama şöleni”ne katılmak üzere yeni trençkotumla evden çıkarak bitişik evin kapısını çaldım. Beti, Zafer ve Ebru hazırlardı. Ziya da hazırlanıp yanımıza gelince, bizim evin yanı başındaki yokuştan aşağıya, garajlarımızın bulunduğu kısmın üstünde yer alan kırık alana indik.

Mahalle sakinleri çocuklarıyla toplanmaya başlamışlardı bile. Neredeyse herkesin elinde kürekler, tırmıklar, kovalar ve ayaklarında lastik çizmeler vardı. Ben trençkotumun altına siyah boğazlı kazak ile siyah sigaret pantolon giymiş, paçalarını da sarı lastik çizmelerimin içine sokmuştum. Bu faaliyet sırasında bile ne kadar şık olduğumu söyleyen komşularımıza gülücükler dağıtarak elimde teneke kovamla bahçelerde dolaşmaya, toplanıp kovalara doldurulan yap-

rakları ateş yakacağımız yere götürmeye başladım. Ne güzel bir gündü... Ertesi sabahla beraber Zonguldak'ın huzurunun altı yıl sonra bir kez daha bozulacağını bilmeden geçirilen son gün...

Tabii, o sıralarda benim huzurum değildi söz konusu olan. Zira, çözülmesi gereken gizemler benim için yaşam kaynağıydı. Detektif Yıldız Alatan, kendisini bekleyen yeni esrarlı hadiseden bihaber, neşe içinde kuru yapraklarla dolu kovasını taşıyordu. Akşamüzerine doğru, yapraklar tamamen toplanıp derlendiğinde yakılacak ateş için hazırlıklar yapan Beti'ye bizi bekleyen yeni macerayı hayal bile edemezdi.

Ateş yakıldığı sırada, "Gidiyor muyuz yarın?" diyerek gülümserken, benden onay bekleyen Beti'ye aynı içten gülümsemeyle karşılık verdim. Kuru yaprakların yanarken çıkardığı tatlı çıtırtıları dinleyen tüm Kılıçlılar gibi biz de termoslara doldurulmuş çaylarımızı yudumluyorduk melamin fincanlarımızdan.

"Tabii ki. Bir değişiklik yok, hayatım. Sabah on civarı hazır ol işte. Eve baktıktan sonra da Çatı Restoran'a gider, güzel bir kebab ziyafeti çekeriz kendimize, ne dersin? Öğlen vaktine kadar işimiz biter bence."

"Bence de" dedi Beti heyecanla, "iple çekiyorum!"

Geçen yıllar boyunca Beti, Türkçe'sini o kadar ilerletmişti ki, artık deyimleri bile ustalıkla kullanıyordu. Sadece baskın İngiliz aksanını düzeltememişti ama bu da ona çok yakışıyor, konuşmasına değişik bir hava veriyordu.

"Ben de vallahi. Görelim bakalım şu Kilise Mahallesi'ndeki eski Rum konaklarını. Bize söylenen evi beğenmesek bile orada başka boş konak da bulabiliriz gibime geliyor, Beti. Artık o tarz evlerde pek kimse oturmuyor, biliyorsun. Herkes ya lojmanda ya da apartmanlarda. Bakacağımız yeri beğenmezsen mahalleye etraflıca bir göz gezdiririz."

Yıllardır Kılıç Mahallesi'nin çocuklarına hususi İngilizce dersleri veren Beti, artık yeni bir şey yapmak istiyordu. Anaokulu açma fikri aklına yazın gelmişti. Bahçe içinde müstakil bir evi anaokuluna dönüştürüp işletmek, bir yandan da miniklere İngilizce öğretmek tam ona göre idi. Hem Zonguldak'ta sayıları giderek artan çalışan kadınlara bu vesileyle yardımcı olacaktı. Bir süredir şehrin mahallelerini arşınıyor, ev bakıyorduk. Fakat bir türlü Beti'nin içine sinen bir yer bulamamıştık. İzbe yahut çok eski olması onun için mühim değildi; bir dahaki eğitim öğretim dönemine dek yavaş yavaş evi yenileyip okul olmaya elverişli hâle getirecek, o süre zarfında da gerekli yasal işlemleri halledecekti.

Ancak o güne dek baktığımız evlerin ya bahçeleri çok küçüktü yahut evlerin kendisi yeteri kadar büyük değildi. Beti ikisini de büyük istiyordu. Ertesi gün ziyaret edeceğimiz eski Rum evinin sahibiyile yaptığımız görüşmede, hem bahçenin hem de evin yeterli büyüklükte olduğu hissine kapılmıştık. Bu sefer ümitliydik.

O akşamüzeri, yanan sonbahar yapraklarının tatlı sıcaklığına dalmış, bunları konuşurken ertesi gün için pek heyecanlıydık. Heyhat, Yıldız Alatan'ın da bir süredir yeni bir heyecana ihtiyacı vardı. Belki Beti'ye anaokulu hazırlığında yardım etmek ona iyi gelebilirdi. Her ne kadar gelecekte gizemli hadiseler umsa da, karşısına çıkan küçük heyecanlarla da yetinmeliydi. O sırada böyle düşünüyordum. Bir daha Zonguldak'ta kim bilir ne zaman esrarlı bir hadise meydana gelirdi ki? Belki de hiçbir şey olmazdı yıllar boyunca.

Fakat mazisi esrarlı şahsiyetlerle dolu bir şehrin hayallerinin, eninde sonunda tozlu köşelerden çıkıp onlarla bağı olanları korkutmaması ve kötülüklerle sebep olmaması mümkün değildi.

Yıldız Alatan'ın yeni macerası başlıyordu.